

2022: az év, amelytől sokat tanultam

Tudom, hogy a novemberről, majd az azt követő decemberről kellene írnom. Azonban úgy éreztem, hogy ebben a fogalmazásban mérleget vonok a hamarosan búcsúzó esztendőről.

Az év első felében nem voltam boldog. Abban az időszakban sok minden összedőlt. Elvesztettem több meghatározó személyt az életemből, és ez fáj. Fáj, hogy a „barátaim” eltűnnek a napjaimból, mintha sosem lettek volna részesei. Fáj, hogy ellöktem mindenkit magamtól. Úgy éreztem: nem érthetik, min megyek keresztül. Talán erre mondják: dühös voltam az egész világra – beleértve saját magamat is.

Féltékeny voltam a körülöttem lévőkre, mondván: nekik mindenük megvan, ami nekem nincs és sohasem lesz. További következményként megbántottam a szeretteimet, akik meg sem érdemelték „tüskés” stílusomat. Lelkileg széthullottam, az életem romokban hevert.

A nyári szünetben sikerült összeszednem magamat, pihentem, élveztem a szabadságot.

Újult erővel indultam a suliba szeptemberben, gondoltam: talán most jobb lesz. Döcögősen indultak az első hetek. Végre mégis azt éreztem: kezdem megtalálni önmagamat. Az osztályomnak hálával tartozom. Megmutatták, mit jelent kiállni egymásért. Köszönetet mondok elsősorban a lányoknak, hogy bármiről őszintén, nyíltan lehet velük beszélni, meghallgatnak, ha kell, segítenek. A fiúknak is, hogy vicceikkel feldobják a hangulatot, jókedvre derítve az osztályt, s hogy egyáltalán ott vannak. Mostanra váltunk igazi közösséggé.

A közelmúltban új érzéseket tapasztaltam meg. Lettek új barátaim, új hobbjaim. Alakul az új énem. A változás jó, hiszen általa korábban nem ismert dolgokat élünk át. Mintha más szemmel néznénk a világot, más szempontok kerülnek előtérbe. Már nincs bennem a világból való elbűjás, sokkal inkább igyekszem mindent elfogadva igazán élni.

Persze a negatív dolgokat képtelenség állandóan kikerülni, de ez is az egész életünkre jellemző tanulás, tapasztalatok része. A rosszból is tanulok. Olykor sodródok az árral, hagyom, hogy az élet megoldja a magáét.

Néha meg kell állni, pihenni egyet, hogy újult erőre kapjunk. Egyet ne felejtsünk el: mind emberek vagyunk, és teljesen rendben van, ha szükségünk van némi kitérőre utunk során.

Szóval túléltem. Itt ülök novemberben, próbálok megfogalmazni, milyennek tartom most az évet. Őszinte leszek: fogalmam sincs, mit hoz a holnap vagy a jövő esztendő. Remélem, sokat tanulhatok megint, és szebbnél szebb élményekkel leszek gazdagabb.

Köszönöm 2022, hogy bölcsebb lettem, általad azzá váltam, aki most vagyok.

Baglady Jázmin 7.a

Landorhegyi Sporiskolai Általános Iskola